

Michael Connelly

Maanstand

I

Het huis aan Lookout Mountain Road stond een eind van de straat en was tegen de steile helling aan de achterkant gebouwd. Vandaar dat er ruimte was voor een groot, vlak grasveld dat van de brede veranda tot aan het witte hek aan de straatkant liep. In de wijk Laurel Canyon was zo'n enorm grasperk vrij ongebruikelijk, zowel voor als achter een huis, en zeker een grasveld dat zo mooi vlak was. Dát zou het huis moeten verkopen.

Volgens de advertentie in het woonkatern van de *Times* was het open huis van twee tot vijf. Tien minuten voor twee reed Cassie Black voor en parkeerde de auto. Ze zag geen wagens in de oprijlaan, noch zag ze enige activiteit in het huis. De witte Volvo stationcar van de eigenaars, die meestal voor het huis stond, was er niet. Ze wist niet of de andere auto, de zwarte BMW, er was, want de deur van de kleine garage aan de zijkant van het huis was dicht. Dat de Volvo er niet stond, leek erop te wijzen dat de eigenaars er die dag niet waren, dat ze er tijdens het open huis niet zouden zijn. Geen punt. Cassie was zelfs opgelucht dat ze niet thuis waren. Ze wist niet hoe ze zich zou voordoen als ze thuis waren en zij met de makelaar door het huis zou lopen.

Ze wachtte tien minuten in de Porsche Boxster en begon zich toen zorgen te maken. Ze was opeens bang dat ze de tijd verkeerd had gelezen of, erger nog, dat het pand al was verkocht en het open huis niet door zou gaan. Op de passagiersstoel sloeg ze het woonkatern open en las de advertentie opnieuw. Ze zat goed. Ze keek naar het bord met TE KOOP dat op het grasveld stond en de naam van de makelaar correspondeerde met die in de advertentie. Ze pakte de mobiele telefoon uit haar rugzakje en probeerde het kantoor van de makelaar te bellen, maar ze kreeg geen verbinding. Dat lag voor de hand, want dit was Laurel Canyon en het was zowat onmogelijk om mobiel te bellen vanuit de heuvelachtige wijken van Los Angeles.

Ze kon weinig méér doen dan wachten en proberen haar angst te beteugelen. Ze nam het huis achter het TE KOOP-bord in zich op. Volgens de advertentie was het pand in 1931 gebouwd. In tegenstelling tot de modernere huizen aan weerszijden stond dit huis niet alleen verder van de straat af, tegen de helling, maar leek het ook meer karakter te hebben. Het was kleiner dan de meeste huizen in de omgeving. De architect had blijkbaar de nadruk willen leggen op het flinke grasveld en de ruimtewerking van de tuin. De modernere huizen in de buurt stonden dicht op elkaar. De filosofie daarachter was misschien dat men daar de nadruk wilde leggen op de ruime interieurs.

Dit huis had een schuin grijs dak met twee dakkapellen. Cassie nam aan dat een van de twee van de echtelijke slaapkamer was en de andere de kamer van het meisje. De buitenmuren waren roodbruin geschilderd. Over de gehele breedte was een veranda en de voordeur was grotendeels van glas. Meestal hing er een rolgordijn voor, maar die dag was dat van zowel de voordeur als de woonkamer opgetrokken. Cassie kon de zitkamer zien. Ze hadden een plafonnière laten branden.

Het gazon voor het huis werd overduidelijk als speelveldje gebruikt. Het was zoals altijd keurig gemaaid. Aan de linkerkant stonden een schommel en een klimrek. Cassie wist dat het meisje het liefst met haar rug naar het huis schommelde, zodat ze de straat kon inkijken. Ze had er vaak over nagedacht en zich afgevraagd of die gewoon- te misschien uitgelegd kon worden als een soort voorgevoel.

De schommel hing roerloos. Cassie zag een bal en een rode zeepkist op het gras en het leek alsof ze wachtten op de aandacht van het kind. Cassie dacht dat het speelveld misschien wel een van de redenen was om te verhuizen. In Los Angeles was alles betrekkelijk, maar Laurel Canyon was nog een redelijk veilige wijk van de gigantisch snel groeiende stad. Toch was het, waar je ook woonde, niet echt wenselijk je kind in de voortuin te laten spelen, zo dicht bij de straat, waar het kwetsbaar was en waar het gevaar op de loer kon liggen.

In de advertentie werd hier niet over gerept. Cassie keek in de krant en las.

*DOE EEN BOD! Aantrekkelijk pand.
Twee slaapkamers, twee badkamers.
Grote zit/eetkamer, flinke tuin met bomen.
Ieder bod welkom. In prijs verlaagd.*

Drie weken geleden was Cassie langsgereden en had ze het bord met TE KOOP gezien. Het had haar leven veranderd. Sindsdien had ze slecht geslapen en zich niet kunnen concentreren op haar werk. Ze had in drie weken geen enkele auto verkocht en dat was de langste periode dat haar naam niet op de lijst met verkochte wagens was voorgekomen.

Drie minuten nadat het open huis had moeten beginnen, kwam er een bruine Volvo de oprijlaan ingereden. Een slanke, blonde vrouw van midden veertig stapte uit. Ze zag er sportief, maar goedgekleed uit, opende de kofferbak, haalde er een bord waarop OPEN HUIS stond uit en droeg dat naar de stoep. Cassie keek in de achteruitkijkspiegel en trok de pruik strakker over haar hoofd. Ze stapte uit en liep op de vrouw af die met het bord in de weer was af.

‘Bent u Laura LeValley?’ vroeg Cassie, met een blik op de naam die onderaan het bord met TE KOOP stond.

‘Dat ben ik, ja. Wilt u het huis zien?’

‘Graag.’

‘Goed. Ik heb de sleutel en kan u rondleiden. Mooie auto hebt u. Nieuw?’

Ze wees op de plaats waar het nummerbord van de Porsche had moeten zitten. Vlak voor ze naar het huis reed, had Cassie de nummerborden er in de garage afgeschroefd. Het was een voorzorgsmaatregel. Ze wist niet of makelaars nummerborden noteerden om mensen na te trekken, om de achtergrond van potentiële kopers te checken. Dat wilde ze voorkomen. Om die reden ook had ze een pruik opgezet.

‘Eh... ja,’ zei ze. ‘Nieuw voor mij, maar hij is tweedehands. Hij is een jaar oud.’

‘Ziet er goed uit.’

De Porsche Boxster oogde als nieuw, maar het was een exemplaar dat door de zaak in beslag was genomen. De kilometerteller stond op vijftigduizend, het dak lekte en de cd-speler sloeg bij iedere hobbel in de weg over. Cassies baas, Ray Morales, liet haar erin rijden zolang hij met de eigenaar over de financiering in de slag was. De man moest voor het eind van de maand met geld over de brug komen en pas dan, als dat niet lukte, zou de wagen definitief in de verkoop gaan. Cassie verwachtte niet dat ze ooit een stuiver van de klant zouden zien. Hij was een hopeloos geval, had ze uit het dossier kunnen opmaken. Hij had de eerste zes termijnen betaald, hoewel steeds te laat, en de vol-

gende zes betalingen had hij laten lopen. Ray had zich door de man laten ompraten. Hij had beter moeten weten en hem de sleutels meteen moeten laten inleveren. Ray had er later flink de pest over in en hij was zelfs gaan kijken toen de Boxster voor het huis van de man was weggesleept.

De makelaar liep naar haar auto, pakte er een aktetas uit en ging Cassie voor over het stenen pad dat naar de veranda liep.

‘Is de eigenaar thuis?’ vroeg Cassie.

‘Nee en dat is maar beter ook. Nu kunnen geïnteresseerden vrijelijk hun gang gaan, overal kijken en zeggen wat ze willen zonder op tenen te trappen. Smaken verschillen nu eenmaal en wat de één mooi vindt, is voor de ander een gruwel.’

Cassie glimlachte beleefd. Ze waren bij de voordeur aangekomen. Laura LeValley pakte een witte envelop uit haar aktetas en haalde er een sleutel uit. Ze deed de deur open en kwebbelde verder.

‘Hebt u een makelaar in de arm genomen?’ vroeg ze.

‘Nee. Momenteel oriënteer ik me alleen nog maar.’

‘Het is nooit weg om te zien wat er op de markt is. Bent u eigenaar-bewoner?’

‘Pardon?’

‘Bent u huiseigenaar? Is uw huis in de verkoop?’

‘O. Nee, ik huur, maar ik wil graag wat kopen. Iets kleins, zoals dit hier.’

‘Hebt u kinderen?’

‘Nee, ik ben alleen.’

LeValley hield de deur open en om zich ervan te verzekeren dat er niemand thuis was, riep ze: ‘Goedemiddag!’ Toen er geen antwoord kwam, wenkte ze Cassie en liet haar voorgaan. ‘Dan is dit precies iets voor u. Het heeft maar twee slaapkamers, maar het woongedeelte is ruim. Ik vind het een beeldig huis. U zult het met me eens zijn.’

Ze liepen naar binnen en LeValley zette haar aktetas neer. Ze stak haar hand uit en stelde zich opnieuw voor.

‘Karen Palty,’ loog Cassie terwijl ze de makelaar een hand gaf.

In het kort beschreef LeValley de voordelen en karakteristieken van het huis. Ze pakte een stapeltje papieren uit haar tas waarop de gegevens van het huis stonden en terwijl ze sprak, gaf ze er een aan Cassie. Zo nu en dan knikte Cassie, maar ze luisterde maar half. In plaats daarvan nam ze het meubilair en andere bezittingen van het ge-

zin dat er woonde nauwkeurig in zich op. Ze bekeek de foto's aan de muren, op kastjes en op het bureau. LeValley zei dat ze rustig kon rondkijken terwijl zij de informatiepakketjes en het bezoekersregister op de eetkamertafel neerlegde.

Het huis was schoon en opgeruimd. Cassie vroeg zich af of dat was omdat er eventuele kopers zouden rondlopen. Ze liep een gangetje in en ging de trap op naar de twee slaapkamers en badkamers op de eerste verdieping. Ze zette twee stappen in de echtelijke slaapkamer en keek om zich heen. De kamer had een grote erker die uitkeek over de steile, rotsachtige helling aan de achterkant.

Van beneden riep LeValley, alsof ze precies wist wat Cassie zag en dacht: 'Er is hier geen gevaar van modderstromen. De helling aan de achterzijde is van graniet en is daar al minstens tienduizend jaar. Dat vormt absoluut geen probleem. Als u serieus geïnteresseerd bent, stel ik voor dat u een bodemonderzoek laat uitvoeren. Stel dát u het koopt, dan is dat bevorderlijk voor de nachtrust.'

'Goed idee!' riep Cassie naar beneden.

Ze had genoeg gezien. Ze liep de kamer uit en stak de gang over naar de slaapkamer van het kind. Ook deze was keurig opgeruimd, hoewel hij vol stond met poppen, speelgoedieren, barbiepoppen en ander speelgoed. In een hoek stond een ezel met daarop een krijttekening van een schoolbus met wat hoofden voor de ramen. De bus stond voor een gebouw en in de garage stond een rood gevaarte. Een brandweerkazerne. Het kind kon goed tekenen.

Cassie luisterde even om zich ervan te verzekeren dat LeValley de trap niet opkwam en liep op de ezel af. Ze sloeg wat vellen op met eerdere tekeningen. Eentje toonde een huis met een groot grasveld ervoor. Er stond een bord met TE KOOP voor het huis en daarnaast stond een meisje. Uit de mond van het kind kwam een wolkje waarin BOE!!! stond. Cassie bekeek de tekening goed en nam de rest van de ruimte in zich op.

Aan de linkermuur hing een ingelijste filmposter van de tekenfilm *The Little Mermaid*. Aan dezelfde muur hing een aantal grote houten letters die de naam JODIE SHAW vormden. Elke letter in een andere kleur van de regenboog. Cassie stond in het midden van de kamer en probeerde alles goed in zich op te nemen. Haar blik viel op een ingelijste foto op het witte bureautje. In de drukte van Disneyland stond een klein meisje met een brede glimlach naast een levensgrote Mickey Mouse.

‘De kamer van het dochtertje.’

Cassie schrok van de stem achter zich. Ze draaide zich om. Laura LeValley stond in de deuropening. Cassie had haar niet naar boven horen komen. Ze vroeg zich af of de makelaar haar niet vertrouwd en opzettelijk de trap was opgesloten om haar op diefstal of iets dergelijks te betrappen.

‘Leuk meisje,’ zei LeValley zonder enige blijk van achterdocht. ‘Ze was thuis toen ik het pand in de verkoop nam. Ik vermoed dat ze zes, zeven jaar is.’

‘Vijf. Bijna zes.’

‘O?’

Snel wees Cassie naar de foto op het bureautje. ‘Schat ik zo. Tenminste, als dat een recente foto is.’ Ze draaide zich om, wuifde met haar hand en nam de kamer in zich op. ‘Ik heb een nichtje van vijf. Dit zou zó haar kamer kunnen zijn.’

Ze zweeg, maar LeValley stelde verder geen vragen. Ze had een stomme fout gemaakt en ze beseftte dat ze blij mocht zijn dat ze zich er zo had uitgered.

‘Goed,’ zei LeValley. ‘Wilt u zo vriendelijk zijn om uw naam en telefoonnummer in het register te noteren? Hebt u nog vragen? Ik heb zelfs formulieren bij me waarop u uw bod kunt plaatsens, mocht u zover zijn.’ Bij die laatste woorden glimlachte ze en Cassie beantwoordde dat met eenzelfde glimlach.

‘Nog niet,’ zei ze, ‘maar ik vind het wel een heel leuk huis.’

LeValley liep naar de trap en ging naar beneden. Cassie volgde haar, maar in de deuropening draaide ze zich nog even om en keek naar de verzameling speelgoed dieren op de plank boven het bed. Het meisje leek een voorkeur te hebben voor honden. Daarna liet ze haar blik weer op de tekening op de ezel rusten.

In de woonkamer gaf LeValley haar het register. Cassie vulde *Karen Palty* in, de naam van een vroegere vriendin uit de tijd dat ze aan de blackjacktafels werkte, verzoon een telefoonnummer met het kengetal van Hollywood en een adres aan Nichols Canyon Road. Ze gaf LeValley het formulier terug en die las de gegevens.

‘Karen, mocht dit niet precies het huis zijn dat je zoekt, dan hebben we in deze buurt nog diverse andere panden die ik je met alle plezier wil laten zien.’

‘Goed idee, maar laat me eerst maar over dit hier nadenken.’

‘Uiteraard. Ik hoor graag van je. Hier is mijn kaartje.’

Toen LeValley haar een visitekaartje gaf, zag ze door het raam van de woonkamer dat er een auto achter de Boxster werd geparkeerd. Nog een potentiële koper. Nu ze nog met z’n tweeën waren, wilde ze LeValley nog een paar vragen stellen.

‘In de advertentie stond dat de Shaws de vraagprijs hebben verlaagd. Mag ik vragen waarom? Is er iets mis met het pand?’

Ze was nog niet uitgesproken of ze beseftte dat ze de naam van de eigenaars had genoemd, maar tegelijkertijd herinnerde ze zich dat de achternaam in de houten letters aan de muur van de meisjeskamer had gehangen. Mocht LeValley het vreemd vinden dat ze hun naam kende, dan kon ze zich er op die manier uit redden.

‘Nee, dat heeft niets met het object zelf te maken,’ zei LeValley. ‘Meneer is overgeplaatst en ze willen zo snel mogelijk verhuizen. Als het vlug wordt verkocht, kunnen ze allemaal tegelijkertijd verhuizen, anders moet hij tijdelijk heen en weer reizen van en naar de nieuwe werkplek en dat is een hele afstand.’

Cassie ging het liefst zitten, maar ze bleef roerloos staan. De angst sloeg haar om het hart. Ze probeerde haar evenwicht te bewaren door haar hand op de schoorsteenmantel te leggen, maar ze wist dat ze het effect dat die woorden op haar hadden, niet had weten te verhullen.

Een hele afstand.

‘Is er wat?’ vroeg LeValley.

‘Nee, niets. Ik heb vorige week griep gehad en... je weet wel.’

‘Ik weet er alles van. Ik heb het zelf een paar weken geleden gehad. Da’s geen lolletje.’

Cassie keek weg en deed net alsof ze het metselwerk van de open haard bekeek.

‘Waar gaan ze heen?’ vroeg ze zo argeloos als maar mogelijk was gezien de angst die in haar was gevaren. Ze deed haar ogen dicht en wachtte op antwoord. LeValley moest nu wel door hebben dat ze hier niet vanwege het huis was.

‘Naar Parijs. Hij werkt bij een importeur van een Frans kledingmerk en ze willen dat hij zich een tijdje op díé kant van het bedrijf richt. Ze hebben overwogen het huis aan te houden en het te verhuuren, maar ik denk dat ze ergens wel weten dat ze hier nooit meer terugkomen. We hebben het wél over Parijs. Wie wil zich daar nou niet voor goed vestigen?’

Cassie deed haar ogen open en knikte.

‘Parijs...’

Op haast samenzweerderige toon ging LeValley verder: ‘Vandaar dat ze openstaan voor ieder redelijk bod. Het bedrijf waarvoor hij werkt, betaalt het eventuele verschil tussen de taxatiewaarde en wat ze er uiteindelijk voor krijgen. Het moet natuurlijk niet te groot zijn. Een snel uitgebracht, voorzichtig bod kan wel eens geaccepteerd worden. Ze willen zo vlug mogelijk naar Frankrijk zodat hun dochterje deze zomer nog een cursus Frans kan volgen. Op die manier kan ze iets van de taal leren en is ze beter voorbereid op het nieuwe schooljaar.’

Cassie schonk geen aandacht aan het verkooppraatje. Ze keek in de donkerte van de haard. Duizenden haardvuren hadden er gebrand en het huis verwarmd, maar op dit moment waren de ingemetselde stenen donker en koud. Het leek wel of de koele stenen in haar hart keken.

Op dat moment wist ze dat haar leven voorgoed zou veranderen. Veel te lang had ze van dag tot dag geleefd en alle gedachten uitgebannen aan het wanhopige plan dat ergens als een schim boven de horizon zweefde.

Nu wist ze dat de tijd rijp was om naar die horizon toe te gaan.

2

De maandag na het open huis kwam Cassie zoals gebruikelijk om tien uur aan op haar werk bij Hollywood Porsche. Ze bracht de hele ochtend door in haar kantoortje naast de showroom. Ze werkte de lijst met mensen die moesten worden teruggebeld af, bestudeerde de uitdraai met de bijgewerkte voorraad, beantwoordde vragen die via e-mail waren gesteld en zocht voor een klant of er ergens een antieke Speedster werd aangeboden. Haar gedachten dwaalden echter steeds af naar de informatie die ze tijdens het open huis had gekregen.

Op maandagen viel er op de zaak nooit veel te beleven. Er werd een enkele transactie afgerond en er was wat administratie te doen, maar normaal gesproken kwamen er nauwelijks nieuwe klanten over de vloer. De autoshowroom stond aan Sunset Boulevard, vlak bij het bioscoop-complex Cinerama Drome. Soms was het op maandag zó stil dat Ray Morales het goed vond dat Cassie naar een matineevoorstelling ging, met dien verstande dat ze haar semafoon bij zich had en dat ze kwam opdreven zodra er werk aan de winkel was. Ray was een gemakkelijke baas. Om te beginnen had hij haar de baan aangeboden zonder dat ze op enige ervaring kon bogen. Ze wist dat dat niet alleen uit altruïstische motieven was en dat het een kwestie van tijd was voordat hij een tegenprestatie verlangde. Het verbaasde haar dat hij na tien maanden nog niets in die richting had ondernomen.

Hollywood Porsche verkocht zowel nieuwe als tweedehands auto's. Van de zes medewerkers was Cassie het laatst binnengekomen, wat betekende dat zij de maandagen moest werken en het internet haar verantwoordelijkheid was. Dat was geen probleem, want in de vrouwengevangenis had ze computerlessen gevolgd en ze vond het leuk werk. Ze had gemerkt dat ze contacten met klanten en andere Porsche-handelaren via het internet plezieriger vond dan persoonlijke contacten.